

DİSK GYK ÜYESİ, T.MADEN-İŞ SENDİKASI GENEL BAŞKANI MEHMET KARACA'NIN 15.11.1986 TARİHİNDE DÜSSELDORF'TA YAPILAN TÜRKİYE VE TÜRKİYE KÜRDİSTANI BARIŞ VE DEMOKRASİ GÜÇLERİYLE DAYANIŞMA TOPLANTISINDA YAPTIĞI KONUŞMANIN TAM METNİ.

Değerli Arkadaşlar,
Sevgili Dostlar,

BARIŞ, Günümüzde sözü en çok edilen, üzerinde en fazla tartışılan, özlem duyulan, özlem duyulduğu için tartışılması, konuşulması genel ilgi gören kavramlardan biri bugün.

Bu kadar özlem duyulmasının, tartışılmasının, ilgi görmesinin elbet nedeni olmalı!

İşte bu neden, varlığımızı, uygarlığımızı, ekmeğimizi, aşımızı velhasıl topyekün insanlığı vede gezegenimizi yok edecek, SAVAŞ tehlikesinin ciddi ve kaygı verici bir biçimde yaklaşmış olmasıdır. İnsanlık günümüz nükleer çağında Barış-Savaş ikilemi içersinde saf tutuyor. Niçin saf tutuyor diyorum? Bilerek kullandım bu sözcüğü. Yok olmanın taraftarı olur mu? Hiç insan o safta yer tutar mı? diye sorulur.

Evet arkadaşlar; insan benliği deyin, diyalektik gelişme deyin, nederseniz deyin algılama herkes için farklı oluyor. Tehlikeler herkes için aynı oranda algılanamıyor. Böyle olunca tehlikeyi gören ve hissedenlerin haklı olarak kaygıları bir kat daha artıyor. Çünkü "Savaş" tehlikesi ancak ona karşı olanların "aktif" tavrı ile önlenabilir. Burada bir saptama daha yaparsak, günümüzde artık "barıştan yanayım" "barışçıyım" demek yetmiyor. Yaklaşan tehlikeyi önlemeye kafi gelmiyor. Barışı korumak için, tehlikeyi etkisiz hale getirmek için ne yaptığın önemli. Artık saflar buna göre belirleniyor. "Hümanist" olmak, barışçıl olmak artık tekbaşına bir şey ifade etmiyor.

Son REYKJAVİK doruk görüşmeleri sonucunda bize gösterdiği, emperyalizmin militarist güçleri nükleer bir savaşı göze alabilecek kadar görüşlerinde ısrarlı ve kararlıdır.

BARIŞ artık bir bilim dalı olduğuna göre, bu alandaki bilim adamlarının ve uzmanların görüşleri ise bir nükleer savaşın kazanan ve kaybeden tarafı olmayacak. Kaybeden tüm insanlık ve uygarlık olacak.

Değerli arkadaşlar,

Gelişen bu olaylar bağlamında ülkemizi ele aldığımızda; ülkemiz heran kendi iradesi dışında bir savaşa sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Son birkaç yıl içindeki gelişmelere baktığımızda, bugün bu tehlikenin dahada arttığını görüyoruz. Komşularımızla ilişkilerimiz giderek dahada gerginleşiyor, mevcut sorunlar ağırlaşıyor. Hiç bir komşu ülke ile ilişkilerimiz iyi komşuluk ilişkileri değil, Düzenli ve istikrarlı bir karakter taşıyor. Halklarımız ülkesini güvenlik içinde görmüyor. Hiç bir komşu ülkede Türkiye'ye güven duymuyor.

Günümüzde bir ülkenin komşularıyla ilişkilerinde sorunlar olması doğal karşılanabilir. Ama tehlikeli olan bu ilişkilerin sürekli gerginleşmekte oluşu ve en önemlisi de bu gerginliklerin o ülkenin iradesi dışında başkalarınca körüklenmeye, ülkenin bir savaşa sürüklenmesine açık olmasıdır.

İşte komşularımızla ilişkilerde var olan bu gerginlik ve istikrarsızlık son haftalarda basında da manşete çıkartılarak "diken üstündeyiz" deyip karşılığında "silahlanmalıyız" tezini işliyor.

Esas "dikenin" Türkiye'yi bir sıçrama tahtası yapmak isteyenler olduğu, 12 Eylül ile birlikte erke el koyan, ABD Emperyalizminin bölgede "İsrail" gibi, turuva atı olma yoluna koyulanlar olduğu gözlerden gizlenmek isteniyor.

Ama ne gariptir ki, 12 Eylül parlamentosuna cuntacı generallerin "icazeti" ile giren bir emekli subay parlementer geçtiğimiz hafta SHP Küçük Kurultayında yaptığı konuşmada; Ülkenin ABD'den uzanan egemen güçlerin elinde yönetildiğini belirterek "bizler figüranlık yapıyoruz" diyor.

Türkiye'nin bütün komşuları ile ilişkileri ABD ile ortak ilişkiler tarafından belirlenmektedir. Bu ilişkiler ise eşit ilişkiler değildir. Bu ilişkiler içersinde ABD Türkiye'ye her istediğini dayatabilmektedir.

Bu bağımlı, eşitlikçi olmayan ilişkilerin sonucu, Türkiye'ye özel bir rol biçilmiştir. Bu rol artık hem ABD, hemde NATO'nun diğer yetkili ağızlarından sık sık dile getirilmektedir. "İleri karakol" olma sözcüğü ile ifade edilen bu rol, bölgede batının ileri karakolu olmak, komşularımız sosyalist ülkelere, yada Orta-doğudaki anti-emperyalist rejim ve güçlere karşı girişilecek, Nükleer yada Konvansiyonel bir saldırının sıçrama tahtası, ilk ögesi olmaktır. Bu Türkiye'nin kendi iradesi dışında başlatılacak bir savaşta ilk feda edilecek, ilk yok olacak ülke olduğu anlamına geliyor. Son günlerde ülkemiz topraklarında ve hava sahalarımızda yapılan tatbikatlar, yaşanan olaylarda bunu kanıtlıyor.

./..

Değerli arkadaşlar,
Sevgili dostlar,

Dünyada barış ve demokrasi savaşının bu kadar içiçe geçtiği başka hangi ülke var araştırabiliriz.Ama bizim için bu içiçelik günümüzde yakıcılığını kat be kat artırmıştır.

Günümüz savaşım hedeflerinde bu iki olgu birbirini tamamlayan kavramlar haline gelmiştir.

Diyorsakki,dünyada hiç bir güç tek başına barışı koruyamaz,tek başına savaş ıçığı atan güçlerin önüne geçemez;ülkemiz içinde diyoruz ki hiç bir güç 12 Eylül diktatörlüğünün oluşturduğu bu rejime tek başına son veremez,onun tehlikeli gidişini önleyemez!

Sol güçlerin (yani bizlerin) bu konularda ortak bir platform oluşturmamızın önemi açıktır.Ancak tek başına yeterli değildir.

İdeolojik ve sınıfsal bakımdan karşıt konumlarda olduğumuz kimi güçlerde Türkiye'nin kendi geleceğini egemence belirleyemez bir duruma düşmesine tepki duyuyor,bu durumu değiştirmek istiyor.Eğer bütün bu güçler aralarındaki başka konulardaki görüş ayrılıklarına rağmen dış politikada ortak anlayışlarda birleşip hareket edebilirler ise,hem ülkemizi bir ateş çemberine sürüklenmekten kurtarmak,hemde bütün komşularımızla iyi komşuluk ilişkileri kurmak ve uluslararası durumun iyiye dönmesine katkıda bulunmak olanaklı olabilir.

Ancak şununda bilincinde olmalıyız ki;bugünkü diktatörlüğe son verilmeden,demokratik bir rejim kurulmadan,halkın katılımı ve aktif desteği olmadan,Türkiye'de barışa yönelik yolda güvenli adımlar atılamaz.

İşte böyle bir durumda biz Barış ve Demokrasi savaşımının iç içe örnek durumundayız. ve halklarımıza bunu anlatmak vede kavratmak durumundayız.

1986 yılı Birleşmiş Milletler tarafından dünyada BARIŞ YILI ilan edildi.Birleşmiş milletlerdeki Türk delegesinde bu karara oy verdi. Bu karar resmi hükümetlerinde bu yıl için de barışa yönelik etkinliklere organizasyonlara maddi ve manevi destek sağlamasınida içeriyor. Ülkemizdeki diktatörlük rejiminin başları ise,bu yıl barış adına koydukları bir ödülü **NATO** eski genel sekreteri bir nazi artığına verdiler.Öte yandan Barış Komitesi yöneticilerini zindanlarda tutup mahkemelerde süründürüyorlar.

Bu olay bize barışı nasıl sağlam konumlardan savunmamız gerektiğinin de bir göstergesi olmalıdır.

Değerli Arkadaşlar,

Barış savaşımı her zaman kahırlı olmuştur.Olacaktırdı.Birinci dün ya savaşı öncesi büyük Fransız barış savaşçısı JAURES bunun örneği değil mi? Sirtından yediği bir kurşunla ödedi barış savaşçısı olmanın bedelini.Yunan'lı LAMBRAKİS bunun bir örneği değil mi? Oda hayatıyla ödedi barış savaşçısı olmanın bedelini.Nazım HİKMET hapiste iken aldı uluslararası barış ödülünü.Aramızda bulunan BORAN 1950'lerden beri bunun canlı örneği değilmi? Cunta zindanlarında yatıp hala mahkemelerde sürünen ama hiç ödün vermeyen başları dik arkadaşlarımız bunun örneği değil mi?

Bu insanları barış güçleri saygı ve sevgi ile anacaklardır.
Onları unutmadık,unutmayacağız!

Değerli arkadaşlar,

İki dünya savaşı yaşamış olan gezegenimiz,ikinci savaş sonrası tarihinin güç dönemlerinden birini yaşıyor.Kapitalist sistemin bunalımlarının derinleşmesi milyonlarca işçi emekçi üzerinde ciddi ekonomik sosyal sonuçlar yaratıyor. Büyük sermaye güçlüklerini dünyada gerginlik politikası geliştirerek aşmaya çalışıyor.Bu durum tüm barış ve demokrasi güçlerinin önüne sayısız savaşımaların gündemini de koyuyor.

Günümüzde aşırı silahlanma öyle bir noktaya geldiki,bu olay pratik olarak bütün insanlığı yok olmakla tehdit ediyor.

Günümüzün acil görevi nükleer felakete giden bu çılgınlığın önüne geçmek,olumsuz yolda seyreden bu gidişi durdurmak,olumlu rotaya sokmaktır.Bu durum bugün bütün ilerici güçlerin önünde politik hedeflerden biri olarak durmaktadır.

Artık herkes Regan ile Gorbaçov'un Cenevre ve Reykjavik zirve görüşmelerinden sonra anlamış olmalı ki, bir taraf bu felaket gidişin önüne geçelim,yeni nükleer silah üretmeyelim,mevcutlarıda ortadan kaldırmak için bir takvime bağlayalım,yıldız savaşları projesinden de vazgeçilsin diyor.Diğer taraf ise hayır;"Ben yıldız savaşları projesinden vazgeçmem" diyor.

Bunun politik sonuçları yanında bir de ekonomik sonuçları vardır. Bir taraf diyor ki:Ben bu silahlanma harcamalarını halkımın refahı için kullanmak istiyorum,yoksa silah sanayiine değil'diyor. Yine öbür taraf 'hayır diyor."silah sanayii öyle tatlı karlar getiriyor ki hele yıldız savaşları projesi bunu dahada artıracak,böylece bu proje ile beni destekleyen silah tekellerinin karları kat be kat artacak" diyor.

./..

İşte arkadaşlar gerçek bu; Regan'ın ve Pentagon'un çılgın silahlanma ve savaş planları, arkalarındaki silah tekellerinin tatlı karlıları için dünyaya da sığmıyorlar, artık uzaya yayılıyorlar.

Tüm emekçiler savaşların olduğu gibi savaşa zemin teşkil eden silahlanma yarışının da kurbanıdırlar. Bu nedenle bugün militarizme ve silahlanma yarışına karşı savaşım yalnızca insanlığın hayatta kalması, ölmemesi savaşımı da değildir. Bu aynı zamanda tüm insanların, politik ekonomik ve sosyal haklarını koruma, geliştirme ve yaşam düzeylerini iyileştirme savaşımıdır.

Son verilere göre yılda silahlanma harcamalarının gideri global olarak; BİN MİLYAR DOLAR olduğunun hesabı yapılıyor. Tüm emekçiler açısından bunun önüne geçmek yaşamsal önem taşıyor.

Çünkü:

SİLAHLANMA HARCAMALARININ KISILMASI;

uzun erimde, daha çok iş, sosyal yatırımların yükselmesi, enflasyon oranlarının düşmesi, emekçilerin satınalma güçlerinin artması ve halkın kültür ve eğitim düzeyinin yükselmesini getirecektir.

SİLAHLANMA HARCAMALARININ KISILMASI;

ekonomilerin sağlığa kavuşturmayı, dış borçları azaltmayı, ulusal bağımsızlığı pekiştirmeyi, dünyada hakça yeni uluslararası ekonomik düzenin kurulmasını, politik hak ve özgürlüklerin daha özgürce kullanılmasını getirecektir.

SİLAHLANMA HARCAMALARININ KISILMASI;

daha iyibir çevre, daha güvenli bir uluslararası ortam ve bütün uluslar arasında, karşılıklı yarar temelinde; ekonomik, teknolojik, bilimsel ve kültürel ilişkilerin verimli gelişmesini getirecektir.

Değerli arkadaşlar,

1980'de Türkiye'nin ulusal geliri 70 milyar dolar idi. Kişi başına gelir ise 1500 dolar idi. Bugün, yani altı yıl sonra, ulusal gelir 50 milyar dolara, kişi başına gelir ise 960 dolara düştü. Türkiye'nin dış borçları 1980'de 13 Milyar dolar idi, bugün 26 milyar dolar. Demek ki dış borçlar altı yılda yüzde yüz arttı. Ama ulusal gelir yüzde 28, kişi başına gelir yüzde 33 azaldı. Artık alınan yeni borçlar sadece dönem faizlerini ödemeye yetiyor, bir de askeri harcamalara. Türkiye, askeri harcamaların ulusal gelire oranı bakımından 15 Nato ülkesi arasında dördüncü sırada. Savunma harcamalarının genel bütçedeki payı yüzde 14,9'dan yüzde 18,3'e çıkmış. Buna karşılık eğitim harcamalarının payı yüzde 11,5'den 8,6 ya, sağlık harcamalarının payı ise yüzde 4,1 den 2,7 ye düşmüş.

Yani, savunma harcamalarının genel bütçedeki payı yüzde 30 artmış, eğitim harcamalarının payı yüzde 30, sağlık harcamalarının payı ise yüzde 40 azalmış.

Son altı yılda, Türkiye'nin dış borçları tam yüzde yüz arttı. Ama aynı zamanda fiyatlar yüzde 500 arttı. Türkiye'nin bütçe açığı sadece bir yılda 85-86'da dört kat arttı.

İşte bugün 50 milyon insan bu sorunların yanıtını arıyor. Cevabını; barış ve demokrasi güçleri vermek durumundalar.

Sevgili arkadaşlar,

Günümüzde barış olgusu; farklı politik tercihlerdeki kişi ve kuruluşlar kuruluşları da bir birine yaklaştırıyor. Bu ortak öge bizlerinde, yani tüm barış ve demokrasi güçlerinin de ortak yakalayacakları başlıca halka olmalıdır.

- YAŞASIN TÜM BARIŞ VE DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN ORTAK SAVAŞIMI!
- YAŞASIN BARIŞ-DOSTLUK-DAYANIŞMA!
- YAŞASIN ULUSLARARASI DAYANIŞMA!

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI